

SZAKÁCS ESZTER

Fázom

*Fázom. Semmi sem fedí testem.
Éhezem. Még sohasem ettem.
Honnan jövök? Hol vagyok?
Feltörték lábam a csillagok.*

*Fogódom a fagy karjába.
Felkiáltok... senki nem felel.
Hótlan fák közt vadetetőd vár a
némaság nagy sötömbjeivel.*

Naphimnusz

Nemes Nagy Ágnesnek

*Zöld gyepen kuporognak
elvesztett szarvasagancs-bokrok.
Átvágok közöttük.
Álomtáncos, lassúdad mozogok.*

*Sírkamrák halvány kékeje:
ég az újholdhoz hozzásapad.
Hajtsaik dühös
sírása ébreszti a fákat.*

*Feljön Ekehaton Napja,
tejes ujjait szopják a levelek.
Felfordítom én is arcom.
Órá ébezek.*

Angyalok tele

*Gyengén havazik.
Belepte már a hajam, a vállam.
Csönd van.
Csönd, akár a legendában.*

*Távolodva a
halvány alakok lépte aprókat koppan.
Nagy madár-
lábnyomaik szertesztét a hóban*

*bűlve lassan
füstölögnek. Fekete csillagok.
Farkasúzó
melegükénél ma még megalhatok.*

Nyugtass el

*Nyugtass el, te örök tenger,
hadd ringatózom rajtad.
Két kezem lecsüngő cseppkövét az
ég sötét boltozatára akasszad.*

*Hagyj növekednem még.
Felállok majd én is, ahogyan mások.
Mint tipegő gyerek, Istenem
levetett sarujában járok.*

